Nr 28

Kulturutskottets betänkande i anledning av motion angående förbud mot boxning.

Motionen

I motionen 1973:33 av herr Sjöholm (fp) hemställs att riksdagen beslutar att hos Kungl. Maj:t begära förslag till lag med förbud mot all boxning.

Motionären erinrar om att man, när den professionella boxningen förbjöds år 1969, underlät att utsträcka förbudet till att gälla även amatörboxningen men att detta skedde under förutsättning att vissa närmare angivna förhållningsregler iakttogs. Motionären anser att man nu kan konstatera att Svenska boxningsförbundet inte följer dessa regler och att någon tillfredsställande kontrollfunktion inte utövas av Riksidrottsförbundet. Han anser att samma medicinska skäl och samma synpunkter angående boxningens förråande inverkan på publiken kan anföras beträffande amatörboxningen som beträffande den professionella boxningen och uttalar att tiden nu är inne att förbjuda även amatörboxningen.

Remissyttranden

Utskottet har inhämtat yttrande över motionen från Riksidrottsförbundet som i sin tur hört Svenska boxningsförbundet.

Riksidrottsförbundet (RF) har anfört följande.

Utan att närmare gå in på en analys av amatörboxningens betydelse i fysiskt och socialt hänseende vill RF som sin uppfattning framhålla, att i de former och under den ledning som amatörboxningen för närvarande bedrivs i vårt land har den utan tvekan betydande ungdomsfostrande värde. Enligt RF:s bedömning föreligger inte tillräckliga skäl för att förbjuda amatörboxningen. RF motsätter sig därför ett sådant förbud.

Svenska boxningsförbundet bemöter i sin skrivelse till Riksidrottsförbundet motionärens uttalanden om att amatörboxningen bedrivs i former som i vissa hänseenden strider mot vad som förutsattes då frågan om ett förbud behandlades i riksdagen år 1969. Innebörden av vad som anförs härvidlag är att de av riksdagen förutsatta reglerna numera iakttas. Förbundet framhåller vidare att inget av de 120 länder som är anslutna till Internationella boxningsförbundet har så långtgående säkerhetsföreskrifter i fråga om boxning som Sverige. Förbundet betonar slutligen amatörboxningens ungdomsfostrande betydelse.

Boxningsförbundets skrivelse bifogas som bilaga.

Tidigare riksdagsbehandling

I propositionen 1969:118 föreslogs förbud mot professionell boxning. I fråga om amatörboxning uttalade föredragande departementschefen att han för egen del var benägen att – under förutsättning att vissa föreslagna säkerhetsföreskrifter genomfördes utan något väsentligt undantag – inta den ståndpunkten att något förbud mot amatörboxning inte borde införas vid detta tillfälle. Propositionen tillstyrktes av första lagutskottet (1LU 1969:51) och bifölls av riksdagen som därmed också avslog ett motionsvis framfört yrkande att boxningsförbudet skulle gälla även amatörboxningen.

Frågan om förbud mot amatörboxning behandlades därefter ånyo av riksdagen år 1971 med anledning av motionen 1971:21. I denna motion yrkades att förbudet mot professionell boxning skulle utsträckas till att gälla även amatörboxning. Motionen avstyrktes av kulturutskottet i betänkandet 1971:3 och avslogs av riksdagen.

Utskottet

Som framgått av det föregående har riksdagen under senare år vid två tillfällen haft att ta ställning till motionsvis framförda yrkanden om förbud mot amatörboxning. Vid båda tillfällena har yrkandena avvisats men samtidigt har i riksdagen kraftigt framhållits vikten av att boxningen endast förekommer under iakttagande av noggranna säkerhetsföreskrifter. Kulturutskottet förutsatte i sitt betänkande 1971:3 att de säkerhetsföreskrifter som på sin tid föreslagits av en nordisk kommitté av medicinskt sakkunniga snarast möjligt skulle genomföras utan något väsentligt undantag och att man därutöver kontinuerligt skulle arbeta på att minska riskerna för skador på grund av boxning.

När frågan om förbud mot amatörboxning nu ånyo aktualiserats anser sig utskottet inte ha anledning att inta någon annan ståndpunkt än 1971. Utskottet avstyrker därför motionen 1973:33 men vill ånyo framhålla vikten av att man genom noggranna säkerhetsföreskrifter söker eliminera alla risker för deltagarna i amatörboxningar. Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motionen 1973:33.

Stockholm den 25 oktober 1973

På kulturutskottets vägnar
LENNART MATTSSON

Närvarande vid ärendets slutbehandling: herrar Mattsson i Lane-Herrestad (c), Larsson i Vänersborg (s), fru Sundström (s), herr Källstad (fp), fru Berglund (s), fru Frænkel (fp), herrar Green (s), Eriksson i Ulfsbyn (c), Andersson i Örträsk (s), fröken Eliasson (c), fru Johansson (s), herrar Sörenson (s), Nisser (m) och fru Nordlander (vpk).

Bilaga

Svenska boxningsförbundets skrivelse till Riksidrottsförbundet

Med anledning av Er hemställan om synpunkter på riksdagsman Sjöholms motion om förbud mot amatörboxningen i Sverige får vi anföra följande:

Sjöholm framhåller att Boxningsförbundet icke respekterat de förbehåll som riksdagen gjorde då frågan senast behandlades i riksdagen. T. ex. att boxare brutit mot förbudet att boxa mer än en gång i veckan.

Svar: Det är möjligt att förbudet överträtts i något enstaka fall men då av högt kvalificerade och rutinerade boxare. Men då endast drygt 30 boxningstävlingar arrangeras i landet under en säsong på cirka 25 veckor, kan överträdelserna icke ha varit många, i synnerhet då flera tävlingar arrangeras samma veckodagar.

Ingen boxare får tävla före 17 års ålder, men överträdelser har skett påpekar Sjöholm.

Svar: Lägsta ålder har tidigare varit 17 år, frånsett nybörjarboxningarna där åldern är 16 år, men årsmötet hösten 1972 antog en bestämmelse att även deltagarna i nybörjarboxningarna måste vara 17 år. Bestämmelsen träder i kraft den 1 juli i år.

Sjöholm påstår också att särskilda s.k. Knatteboxningar har arrangerats.

Svar: De s. k. Knatteboxningarna är en träningsuppvisning där pojkarna i en ring markerar slag och visar upp vad de lärt sig om teknik på ett lekfullt sätt. Det bör observeras att detta sker i intimt samarbete med föräldrarna vilka på eget initiativ tagit ned pojkarna till träningslokalen.

Sjöholm påstår att boxningen har förråande inverkan på publiken.

Svar: Detta är ett påstående som får stå för Sjöholms egen räkning. Publiken visar alltid sin uppskattning, oavsett sportgren, för skickligt utförda prestationer.

Sjöholm påstår att boxning går ut på våld mot huvudet.

Svar: Sjöholms uppfattning om boxningens målsättning är helt felaktig. Sporten går ut på att den som har de flesta träffarna vinner matchen, och det bör observeras att träffytan når ned till byxlinningen.

Rent allmänt kan följande anföras.

Av de 120 nationer, som är anslutna till det Internationella boxningsförbundet, intar Sverige en klar första plats då det gäller säkerhetsbestämmelser för sporten.

Sverige var första nation som på eget initiativ införde startboken, vilket betyder att alla boxare som skall tävla måste läkarundersökas. Om de utsätts för hårda träffar måste de vila i 30 dagar, till skillnad mot andra sporter.

Sverige har vidare infört huvudskydd, underlivsskydd, tandskydd. Sverige har också ökat handskarnas tjocklek från 228 gram till 285 gram.

Vidare finns en bestämmelse att knockout ej är vinnande moment i

nybörjar- och juniortävlingar. Den boxare som har högsta poäng förklaras som vinnare.

Ingen annan nation av de 119 övriga anslutna till det Internationella förbundet har ens kommit i närheten av de svenska säkerhetsbestämmelserna.

Sedan startboken och den kontinuerliga läkarkontrollen genomfördes 1953 har inga bestående skador kunnat upptäckas på de svenska amatörboxarna. De tidigare upptäckta skadorna på boxare kan hänföras till en gången tid, då praktiskt taget inga säkerhetsbestämmelser fanns.

Bland den mängd länder som har en positiv uppfattning om boxningen kan nämnas England – sportens hemland – där ungdomsboxningarna *uppmuntras* och cirka 250 000 varje år deltar i Skolboxningarna.

Så till den sociala aspekten.

Om amatörboxningen skulle förbjudas, var skall då det klientel av s. k. aggressiva ungdomar hamna, när inte boxningslokalerna står öppna för dem, där de har tillfälle att under ordnade former få avreagera sig? Fler ungdomar ut på gatorna?

Att boxningen har förmåga att fånga upp just detta klientel är ingen hypotes, utan bevisat.

De minnesgoda kommer kanske ihåg, att i mitten på 50-talet fanns det något som hette "Hökarängsligan", som terroriserade omgivningen. Den 21 januari 1956 hölls ett möte i Gubbängens läroverk, lokalen där uppläts av rektor Nils Norman och dit kom socialläkaren i barnavårdsnämnden John Takman, representanter för Idrottsstyrelsen, polisen etc och så boxningsledaren Karl Narvall.

Problemet med den vilda ungdomen därute var nästan olösligt. Man beslöt dock att göra ett försök med en boxningsklubb.

Det blev succé. Den 26 november 1957 – alltså ett och ett halvt år efter det att boxningsklubben startats – kunde Stockholms Tidningen i en stort uppslagen artikel på sin första sida meddela att:

"Boxningsklubb sprängde Hökarängsligan för alltid."

Och så var det. Dessa osäkra, men skenbart djärva och oförvägna ungdomar hade fått en hobby. De blev boxare och i den sporten *är disciplinen högst driven av alla idrottsgrenar.*

Istället för att förbjuda boxningen skulle den istället få mer stöd för att kunna fånga upp det klientel som tagit gatorna och tunnelbanestationerna till avreageringsplatser.

I tidningen Hemmets Journal nr 2 den 11–17 januari 1973 finns ett reportage om prästen i Brastad som säger att: "Jag har så svårt för att bli arg, för jag har varit boxare". Han försvarar hänfört amatörboxningen och säger att statsmakterna borde sätta in sina resurser på annat än att försöka stoppa denna.

Bland flera prominenta personer finns bl. a. vår USA-utnämnde ambassadör Yngve Möller, generaldirektör Lars Sköld, hovsångare Rolf Björling m. fl., samtliga f. d. boxare.

Till sist är det i takt med demokrati, att varje människa bör ha rätt att fritt bestämma över den hobby han vill utöva.

Svenska Boxningsförbundet har cirka 500 ledare landet runt som, trots att de i många år utsatts för osaklig och sårande kritik från icke experter, fortsatt att ta hand om de ungdomar som söker sig till träningslokalerna. Och nu i den tid vi lever, då krafttag måste tas för att råda bot på den ökade ungdomsbrottsligheten har dessa ledare större betydelse än någonsin.

Vi avstyrker av skäl som ovan anförts förslaget om förbud mot amatörboxningsidrotten.